

F a u s t.

Fantazija.

Morje mojih misli plan je neizmerna,
v nji gubi se zemlja od obzorja do obzorja,
v njo se zlivajo vsa neprešteta daljna morja,
z njo je jutro, v njo topi se stran večerna.

Jaz — titan! Pod mano nizko je življenje,
rastem, širim, dvigam se, za mene ni skrivnosti!
Jaz, jaz stopam nad človeštvom, ni mi mar sladkosti
mičnih, dalje, dalje vede me hlepenje. —

Ah, še dalje? . . . Ni še poti moji konca? . . .
Kam? Naprej? — Ne, ni mogoče! Vse so bile sanje
orla ranjenega onemoglo plahutanje —
nikdar ga ne dvigne let do bleska solnca!

* * *

In zdaj sem zopet tvoj, življenje!
Zdaj zopet me objel je tvoj vihar,
prevzelo dušo je vrvenje,
v srce se dni minulih vrača čar . . .

V dolini zvonijo zvonovi,
nad mestom gubi se njih glas
in diha večer nad lesovi . . .
Ah, v duši je vstal njen obraz —
in moja ljubav je kot morja valovi
in ona nad njimi kot lune je kras . . .
Kako se nebo že žari!
In v duši mi plamen gori
in neti mi strast,
naprej in naprej me drevi —
V nebo li, v prepast?

* * *

Mojemu hlepenju ni nocoj nobene meje,
Gretka, čuj, kako ljubav se v vrtu smeje,
v rahlem vetru šepetajo veje,
slavec poje v tiho noč.

Gretka, daj, da tvoje mehke kodre roka boža,
da vzduhte kot pod zefirjem vrtna roža,
ki v polnočnih sanjah jo obkroža
tajnostno poljubljač.

Daj, da v en plamen se združijo plameni naju,
da vzžariva kakor zvezda v nebem raju,
da zgoriva, v vseh strasti smehljaju
v pozabljenje padajoč . . .

* * *

Umrli sem . . Ne, jaz sem le izzvenel,
jaz spev sem bil, do srca segajoč,
hrumeč in tih, kipeč in plakajoč.
Akord je zadnji zdaj moj onemel
in v gluho se izgubil noč . . .

* * *

Jaz sem ga čul ta divni, ta nadzemski spev,
bil je kot morja razdivjanega odmev.

Šumel je kot nad lesi temnimi vihar,
ko blisk se vžiga in podira hrast udar.

Bil je kot gorskih rek vrvenje v daljno dalj,
bil kot valov kipenje h grudim belih skal.

Nato v zvenenje rahle pesmi je prešel
in kakor zvok zvonov, kot žita šum brnel.

Kot želje tihe je dekliške bil mu glas,
ko polje sniva in meglà zakriva vas.

Topil se je kot tajen, polnočni šepet,
bil mehek je kot rok objem, kot ust trepet.

In zopet je vzkipeł, se dvignil do neba
in vzrastel, v svet bogastvo vse izlil srca —

Tu krik — v obupni žalosti je strepetal,
še en akord — in pevec pesem je končal.

Brez strun je harpa, spev je večno onemel.
Ob pesmi pevec je nadzemski skrvavel.

Vojeslav Molè.

Sveta Ana.

V vasi Tunjicah na gori In če kdo prišel v vasico
cerkev romarska stoji, je brez ljubice svoje,
sveta Ana v cerkvi s trona že od cerkve on z ženico
milosti ljudem deli. srečen proti domu gre . . .

Tam pri njej žene neplodne Sveti Ani v Tunjicah
blagoslov z nebes dobe, se pomolim iz srca,
tam device si ugodne, da pri lepih punicah
krotke najdejo može. srečo tudi meni da.

Petruška.

Tebi.

Bil je zapada razgoreli čas,
umirali ihteč so v snu zvonovi,
ko tiho je z molčečimi mrakovi
približal se zamišljen tvoj obraz . . .

Poznal sem te, ti v sanje zatopljena,
iz hrepenenja davnih, davnih dni,
poznal sem po sijaju te oči,
ti iz mojih koprnečih sanj rojena . . .

Z rokami belimi si me objela,
da prišel v dušo praznični je čas.
Zdaj greva v dalj — pred nama' cesta bela,
nad nama zarje je škrlatni pas . . .

Vojeslav Molè.